

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Media in Vlaanderen: het middel tot anti-vlaamse indoctrinatie

Winter, F. de

Citation

Winter, F. de. (2005). Media in Vlaanderen: het middel tot anti-vlaamse indoctrinatie. *Bestuurskundige Berichten*, 20(4), 4-6. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211405>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211405>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Media in Vlaanderen

het middel tot anti-vlaamse indoctrinatie

In dit artikel wil ik op vraag van hoofdredacteur Frank van der Plas graag een analyse maken van de rol die de media vandaag in Vlaanderen vervullen. De analyse zal bestaan uit het belichten van verschillende facetten van de media, om zo te komen tot een duidelijke illustratie van haar werkwijze en doel. Onder media wordt verstaan de hedendaagse geschreven en audio/visuele massacommunicatiemiddelen, zoals dag- en weekbladen, radio en televisie.

Laten we deze schets van de betekenis van de media beginnen met een woordontleding, daar deze etymologische verheldering al onmiddellijk een kernpunt blootlegt. Ons woord 'media' is afkomstig van het Latijnse woord 'medium' (wat in het meervoud media is) en wat 'middel' betekent. Dat betekent zowel in oorsprong als vandaag de dag dat alle 'media' één kenmerk gemeen hebben, namelijk ze zijn 'middelen tot iets'. Media zijn dus **middelen** tot een doel, ze staan in functie van een bepaald doel.

Dat **doel** is minder vrijblijvend dan op het eerste gezicht zou kunnen uitschijnen. De meesten van ons zijn waarschijnlijk spontaan geneigd om 'communicatie' als kerndoel van de media te beschouwen. Echter, deze analyse zal verhelderen dat niet de loutere informerende communicatie het doel is van de media in Vlaanderen, maar dat het net om een specifieke anti-Vlaamse desinformatie gaat, die een anti-Vlaams doel dient.

Vooreerst kunnen we ons de vraag stellen, **wiens** doel men poogt te verwezenlijken met de media. Logischerwijs

onderscheiden we twee groepen van mensen die het mediaveld mee sturen, met name de redacteurs en het publiek. **Redacteurs** zullen steeds hun persoonlijke ideologische en politieke voorkeur hebben. Op zich is dat allerm minst problematisch, het kleurt het mediaveld. Redacteurs mogen die voorkeuren etaleren, zolang ze er openlijk voor uitkomen, dat wil zeggen, duidelijk vermelden dat het om opinie gaat, en zolang ze de lijn tussen informeren en opiniëren consequent blijven trekken. Echter, vandaag de dag in Vlaanderen wordt dat onderscheid niet meer gehanteerd, meer zelfs, wordt er aan het bestaan van de plicht dat onderscheid mee te geven niet meer herinnerd, noch door journalisten, noch door hun deontologische commissie. De berichtgeving is vervallen tot schrale beïnvloeding, we zullen verder zien hoe en waarom.

Daarnaast is er het **publiek** dat via de consumptie van de media de inhoud er van stuurt. Verkopen is en blijft een noodzaak voor media om te overleven, en daarom stemt men traditioneel de inhoud af op de vraag van het publiek. Vandaag om te overleven in Vlaanderen komt daar nog een andere factor bij. Die andere factor is de Belgische partijpolitiek. Deze linkse **partijpolitiek** is dus de derde, en in Vlaanderen meest doorslaggevende bepalende factor van de inhoud van wat de media haar consumenten voorschotelt. **Hoe** gaat zij te werk? Laten we kort twee voorbeelden uitwerken van

dagbladen, met name enerzijds de geschiedenis van De Morgen, en anderzijds de belevenissen van scherpe journalist en "Nederbelg" Derk-Jan Eppink, om te eindigen met het voorbeeld van de openbare omroep VRT.

Los van de consument, en tegen de maatschappij-politieke evolutie in, heeft de linkse partijpolitiek de media overgenomen. Het eerste voorbeeld is de krant **De Morgen** die begin jaren '90 met miljoenen Belgische franken afkomstig van de Agusta-fraude door de SP.a (toen nog SP) werd rechtgehouden - en ideologisch 'overgenomen' - op een moment dat een faillissement onafwendbaar leek. Dat wil zeggen dat die krant vandaag meer aangewezen is op de partij dan op haar verkoopschijfers, en wiens brood men eet... En dat eten mag letterlijk genomen worden, want het is een gangbare praktijk dat politici gaan dineren met journalisten, of hen zelfs reizen aanbieden naar Toscane, om een aantal zaken te

bespreken, namelijk in de eerste plaats hoe zij zelf behandeld willen worden in die media, en bovendien, hoe zij hun tegenstanders willen afgeschilderd zien. De scherpe pen van van **Derk-Jan Eppink** levert ons niet alleen veel leesplezier,

"Een politieke allergie voor objectieve en kritische berichtgeving en media is eigen aan volksvreemde regimes."

het levert de journalist zelf ook aardig wat op: premier Verhofstadt bood hem vele malen diners aan om de gedreven journalist te 'overtuigen'. Echter, het enige dat Verhofstadt oogste bij deze Nederbelg, is nog meer weerzin voor de typerende Pravda-mentaliteit in media en politiek. Een politieke allergie voor objectieve en kritische berichtgeving en media is eigen aan volksvreemde regimes. Het is zonder twijfel onze openbare televisieomroep die de kroon spant in partijpolitieke infiltratie. Tony Mary, de grote baas van de **Vlaamse Radio en Televisie (VRT)** stelde onomwonden dat het voornaamste doel van de zenders is om het Vlaams Belang te bestrijden. Een reeks interne nota's voorziet richtlijnen hoe dat **inhoudelijk** in zijn werk moet gaan. De haatcampagne is voor de linkse politici, en spijtig genoeg ook voor hun kiezers en media-pionnen, een algemeen aanvaard gegeven geworden, een sociaal recht, een sociaal goed, een sociale plicht bijna. Dat maakt dat de haatcampagne voor hen zo vanzelfsprekend is, dat VRT-protagonisten zich zelfs regelmatig gedachtegangen laten ontvallen als: "Ik heb Annemans ooit op het perron zien staan in Berchem. Vlabbij de sporen. Ik heb me toen ingehouden." (Koen Fillet, radiopresentator, november 2003). De openbare omroep, in functie van haar partijpolitieke missie, legt alle journalistieke deontologische codes naast zich neer, alsook haar beginselverklaring, haar neutraliteitsprincipe, en haar plicht om tegenover haar grootste belangengroep haar werk correct uit te voeren. Want via de vertegenwoordiging in het Vlaams Parlement (die de beheersovereenkomst met de VRT afsluit) en het belastinggeld van anderhalf miljoen Vlamingen, zou men net het meeste oog moeten hebben voor de burgers die zich bij verkiezingen tot het Vlaams Belang wenden.

Niet alleen de inhoudelijke uitspraken van de VRT ten aanzien van het Vlaams Belang getuigen van een communistische attitude; ook de **handelswijze**, zoals het feitelijk verdelen van de zendtijd, is doelgericht tegen het Vlaams Belang. Vooreerst wordt er ongeneemd verkondigd dat een aantal programma's van format wijzigden of ronduit werden afgeschaft met als enig doel het Vlaams Belang monddood te maken op de VRT (zoals Villa Politica, een politiek duidingsprogramma, of Uitzendingen Door Derden, waarin ook het Vlaams Belang zijn zendtijd kon invullen). Daarnaast worden in overige **duidingsprogramma's** nog wel thema's behandeld die het

Vlaams Belang op de politieke (incorrecte) agenda plaatst, maar zeer zelden in aanwezigheid van een mandataris van het Vlaams Belang (zie bijv. De Zevende Dag op zondag). De minimale aanwezigheid van Vlaams-Belangmandatarissen op de VRT is ronduit schandalig te noemen, aangezien ze omgekeerd evenredig is met de kiesuitslagen.

Ook buiten de traditionele politieke programma's is de toestand schrijnend. **Spelletjesprogramma's**, praatshows en dergelijke lopen vol met politici (zie tabel) van alle partijen behalve het Vlaams Belang. Dat heeft uiteraard twee redenen: ten eerste wordt het Vlaams Belang door de zenders niet toegelaten tot die programma's, en ten tweede beoogt het VB geen verkleuring van de politiek op televisie. In het licht van de studies die aantonen dat televisie de doorslag geeft in de keuze van de burger (vb prof F. Thevissen, 2003) betekent het niet toelaten van het Vlaams Belang tot de gangbare media een uiterst ondemocratisch verkiezingsnadeel.

Onderstaande tabel toont de resultaten van een telling in 2002. Aangezien dit slechts als tendens kan gezien worden (het Vlaams Belang haalde bij de verkiezingen van 2004 nu al een kwart van de stemmen, maar staat nog steeds op 0% wat betreft deelname aan amusementsprogramma's) is Jurgen Verstrepen (Vlaams volksvertegenwoordiger voor het Vlaams Belang) zelf begonnen met het project 'Mediawatch' zodat we over de meest recente **cijfers** kunnen beschikken om deze naar dictatuur neigende situatie aan te vechten.

	amusementsprogramma's met deelname politicus, periode april - oktober 2002		verkiezingen 04	
VLD + Vivant	16%	19.8%		
SP.a + SPIRIT	22%	19.7%		
Groen!	17%	7.6%		
CD&V + NV-A	18%	26%		
Vlaams Belang	0%	24.5%		

Waarom doen onze politieke tegenstanders al die moeite? De linkse politici geven een altruïstische reden op, namelijk het beschermen van de maatschappij tegen het Vlaams Belang. De werkelijkheid is echter anders. Des te minder Vlaams Belang in de media, des te minder mensen Vlaams Belang stemmen, des te minder zetels in de parlementen het Vlaams Belang heeft, en dus wederkerig, des te meer zetels de linkse verliezende partijen toch nog kunnen behouden. Je kan je dan afvragen wat er voor die andere partijen zo onoverkomelijk is aan besturen met het Vlaams Belang als de sterkste volkspartij van het land aan je zij. Het antwoord op deze vraag is heel eenvoudig: in Wallonië is er geen Vlaams Belang. Het Vlaams Belang is de enige "eigen" Vlaamse partij. Alle andere partijen hebben een Waalse zusterpartij, naar dewelke ze naar luisteren. Meer zelfs, de Vlaamse partijen blijven momenteel in de regering bij de gratie van hun Waalse zusterpartijen. Voor Wallonië is het eenvoudig: er zijn anderhalve keer meer Vlamingen dan Walen in België, dus om dat demografisch onevenwicht naar een politiek evenwicht om te vormen, moeten de Waalse politici zich van ondemocratische middelen bedienen. Het Vlaams Belang is tegen deze ondemocratische

“De minimale aanwezigheid van Vlaams-Belangmandatarissen op de VRT is ronduit schandig te noemen, aangezien ze omgekeerd evenredig is met de kiesuitslagen.”

nep-evenwichten (want vier miljoen Walen wegen op vele politieke domeinen evenveel als zes miljoen Vlamingen, daar waar natuurlijk in een echte democratie die verhouding 40-60 blijft).

Om makkelijker dat ondemocratisch nep-evenwicht te installeren, stopt men het Vlaams Belang achter een zogenaamd **cordon sanitaire**. Dat cordon is een politiek gegeven van verliezende beleidspartijen om ongeacht de slechte verkiezingsuitslagen toch nog aan de macht te blijven, en de media vormen het middel om vanuit die kleiner wordende politieke linkse hoek te pogen het cordon naar de bevolking over te plaatsen, teneinde hun eigen politiek

mandaat krampachtig te verlengen.

De Vlamingen zijn het echter beu, wat ze ook keer op keer in het stemhokje duidelijk maken. De Vlaamse burgers ervaren dagelijks de gevolgen van deze nefaste Belgische anti-Vlaamse politiek op de werkvloer, in hun portefeuille, waartegenover enkel holle goed-nieuwsshow's komen te staan. De traditionele partijen willen volharden in de boosheid door het ongewenste bestuur verder te zetten. Op straat echter ervaart de burger dat het dogma van de multiculturele samenleving met zijn vloedgolf aan contraproductieve opgedrongen maatregelen niet met de realiteit strookt. Zowel in het politieke schijn debat, als in de media, worden essentiële **samenlevingsvraagstukken** genegeerd. Die problemen verdwijnen niet uit de maatschappij door het Vlaams Belang te laten verdwijnen van het beeldscherm. —□

Filip de Winter

De media moeten op de schop!

De landelijke dagbladen heeft het niet gehaald en ook andere massamedia hebben er geen verslag van gedaan, maar toch kan het de doorsnee bestuurskundestudent niet zijn ontgaan dat de B.I.L. van 24 mei t/m 27 mei haar IVE Lustrum heeft gevierd. Zowel de posters als de speciale lustrum-BB hebben dit onder de aandacht gebracht. Mocht u in intensieve voorbereiding op uw tentamens in uw hermetisch van de buitenwereld afgesloten studeerkamertje het lustrum volledig gemist hebben (logisch, er was immers geen landelijke TV-verslaggeving van), ik kan u verzekeren: het was een geweldig lustrum!! Bestuur '04-'05 en lustrumcommissie Lust&Co hartelijk bedankt voor deze mooie week met grote namen, zoals een Rita Verdonk die zeker lokale TV-verslaggeving verdiende. Een andere nationale bekendheid die aan belangstelling geen gebrek heeft, is Jan Peter Balkenende. Een tijdje geleden maakte onze nationale Harry Potter look-a-like o.l.v. Ben Bot ruzie met de Belgische minister de Gucht over Jan Peters al dan niet charismatische verschijning. Een klucht die door de media werd uitvergroot tot een Belgisch-Nederlandse Koude Oorlog van formaat. Een klein voorbeeld van hoe de media in toenemende mate futiele zaken weet uit te vergroten tot voorpaginanieuws. Een kwaliteit die media tegenwoordig beter lijken te beheersen dan het zo objectief mogelijk, kwalitatief inhoudelijk en gedegen verslaan van nieuwsfeiten. Onze samenleving is in toenemende mate een mediocratie, terwijl het niveau van de media achteruitholt. Een kwalijke zaak die niet in het minste geval wordt veroorzaakt door de monopoliepositie van krantenuitgeverijen. De inmiddels alweer grotendeels vergeten gedwongen fusie van zeven regionale dagbladen tot één gezamenlijk landelijk Algemeen Dagblad met regiokaternen is een voorbeeld van regelrechte uitholling van de dagbladpers. Doel van de fusie, zoals op 8 december via de NOS naar buiten werd gebracht, is volgens uitgeverijen (lees monopolisten) Wegener en PcM het teruglopende aantal abonnees van de regionale kranten door een nieuwe krant tegen te gaan. De echte reden is volgens mij dat door het teruglopende aantal abonnees de regionale kranten voor Wegener en PcM te duur worden. In plaats van meer in de regionale kranten te investeren kiest men liever voor de goedkoopste en slechtste oplossing. Concentreren van dagbladen, saneren van administratieve en commerciële afdelingen en het verarmen van de journalistieke berichtgeving. De journalistieke kwaliteit zal teruglopen, omdat niet alleen het aanbod van informatie via kranten minder wordt, maar ook het soort informatie minder zal zijn. Van één landelijk dagblad valt niet te verwachten dat deze alle regio's op dezelfde wijze van nieuws weet te voorzien als de zeven regionale dagbladen voorheen deden. Daarnaast is het niveau van de berichtgeving lager, want niet de kwaliteit maar de kwantiteit is wat telt. Een krant moet verkopen en dus scoren! Snelle pakkende artikelen zullen geprefereerd worden boven informatieve goed gedocumenteerde artikelen. Het gevolg is een verschraving van de

Onze samenleving is in toenemende mate een mediocratie, terwijl het niveau van de media achteruitholt.

journalistiek. Een situatie die zeker niet wenselijk is en ook niet zo onafwendbaar is als Wegener en PcM ons willen doen geloven. Hoog tijd dus dat er gekeken wordt naar de monopolieposities van krantenuitgeverijen, wat dit tot gevolg heeft en of het ook anders kan.

Een ander onderdeel van medialand dat wel op de schop gaat is de publieke omroep. Sinds staatssecretaris Van der Laan (en de rest van D66) een nieuw omroepbestel aankondigde staat de publieke omroep op haar achterste benen. Ik ga niet verder in op de plannen van Van der Laan, maar wel op de reactie vanuit omroepeland. Het is opvallend dat er zoveel weerstand is tegen hervorming van het omroepbestel in medialand. Zeker als men bedenkt dat een hervorming voor de publieke omroep zeker op lange termijn alleen maar goed is. Waar heeft alle commotie dan mee te maken? Voornamelijk met het hardere werken en de zwaardere concurrentie die zenders en programmamakers tegemoet gaan. Een omroep moet zich voortaan beter profileren, niet alleen door (zoals nu vooral gebeurt) de omroepvereniging (TROS, KRO) te profileren, maar vooral door een hoogstaande kwaliteit in het programma-aanbod te bieden. Staat er voor alle extra inzet ook wat tegenover? In eerste instantie niet. Wellicht niet leuk voor de publieke omroep, maar de publieke omroep wordt merendeels betaald met belastinggeld

en dus heeft de overheid en de belastingbetaler het recht te bepalen wat er gebeurt en niet de publieke omroepbazen! Weerstand is dus begrijpelijk, maar is de hervorming eigenlijk wel noodzakelijk? Ja, wel degelijk. De huidige publieke omroep is vervallen tot een drietal grotendeels gesubsidieerde zenders met infantiele TV-spelletjes en andere nonsens. Daar waar het juist serieuzere media dient te zijn, die bijvoorbeeld ook cultuur brengt. TV-nonsens is prima, maar liever niet van belastinggeld. Het is in onze huidige informatiesamenleving, waarin media een invloedrijk fenomeen is, zaak dat de publieke zenders vernieuwd worden. Dagelijks wordt de burger overspoeld door informatie die tot hem komt via kranten, TV en internet. Een gevolg hiervan is dat de burger beter geïnformeerd is, maar ook dat de opinie van de burger ingrijpender beïnvloed wordt door massamedia. Het debat rond de uitkomst van het referendum is een goed voorbeeld. De massale tegenstem wordt uitgelegd als zou de burger niet goed geïnformeerd zijn. Men kan het ook andersom stellen, de burger was eindelijk eens goed geïnformeerd en heeft de politieke elite bewust gedwarsboomd! Een goed geïnformeerde burger leidt in ieder geval tot een actieve, sterke en interactieve democratie. Dat alleen al is reden genoeg voor majeur ingrijpen in het omroepbestel. Grote veranderingen die er met het door D66 afgedwongen Paas-akkoord eindelijk lijken te komen. "Lijken te komen", want in de Volkskrant van 11 juni 2005 blijkt er al onenigheid binnen het kabinet over de uitvoering. Met name de oerconservatieve CDA wil vast houden aan een overdreven hoog budget voor omroepverenigingen, waardoor dit surrogaat-kroonjuweel van D66 op de uitvoering getorpedeerd lijkt te worden. Net als dat andere echte kroonjuweel, wat was het ook al weer?...o, ja, de gekozen burgemeester! —□